No. 21. A°. 1849.
Zaturdag, 17 Februarij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, den 14 Februarij 1849.

(3624) Alzoo de navolgende personen zich bij rekweste hebben gewend, om voor slaven *Brieven van Manumissie*, te erlangen, als:

1°. C. L. G. VAN AMSON, *Curator ad hoc*, over en voor den slaaf *Adriaan*, afkomstig van wijlen J. G. NAMLEFF.

2°. TH. KAAS Iz., voor den hem onder den last des vrijdoms toebehoorende slaaf *Thomas*.

en 3°. C. M. ENGELBRECHT, voor de haar toebehoorende slavin *Lucia*.

Zoo worden al degenen, welke vermeenen mogten redenen van oppositie daartegen te hebben, opgeroepen, om van hun vermeend regt of pretentie binnen den tijd van *drie* weken ter Gouvernements-Secretarie aanteekening te doen.

De Gouvernements-Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, den 14 Februarij 1849.

Op heden is aanteekening gedaan van het voorgenomen vertrek uit deze Kolonie van HENDRIK BESSEM.

De Gouvernements-Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, den 14 February 1849.

(3625) MAGIEL MEIJER DE HART heeft op heden aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements-Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, den 16 Februarij 1849.

Bij Gouvernements-resolutie van den 9e. dezer maand No. 491, is de *Dienaar der Justitie* J. A. AB-HOSPITAAL uit 's Landsdienst ontslagen.

De Gouvernements-Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Gouvernements-Secretarie.

Post-Kantoor.

De ondergeteekende brengt bij deze ter kennis van belanghebbenden, dat Z. M. Korvet *AJAX*, gekommandeerd wordende door den Kapitein ter Zee, Bevelhebber van Zr. Ms. Zeemagt in de West-Indien D. BIJL DE VROE, van hier over de Eilanden *St. Eustatius* en *St. Martin* naar *Curaçao* zal vertrekken en dat de met dien Bodem naar evengemelde plaatsen te verzenden Brievenpakketten, op aanstaanden Maandag den 19den dezer, des middags ten 12 uren zullen worden gesloten.

Paramaribo, den 16 Februarij 1849.

De Ambtenaar belast met de Postery,
J. S. BURNE.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, den 16 Februarij 1849.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen:

THEODORUS DOSSERIJ en MAGDALENA BENSCHOP.

En

JOSEPH ROBLES en ABIGAEL DE VRIES.

De Adjunct Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
P. FAERBER.

De *Administrateur van Financien*, zal op Vrijdag den 23sten dezer maand, des morgens ten *negen* ure, door en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen, om *gesloopt te worden*, de voor den dienst afgekeurde Lands-brik **DE BAAI**, zoo als dezelve hier ter reede, in de nabijheid der Vischmarkt, is liggende, op de konditien en voorwaarden welke voor de gegadigden ten huize van voornoemden Vendumeester ter inzage liggen.

Paramaribo, den 16 Februarij 1849.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(8179) Op den 19den dezer, des namiddags ten 4 ure, zullen fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, in het Sterfhuis van wijlen den Heer HUIBERT DIONIJS VAN MEERTEN, aan de *Oranje Straat*, door den Vendumeester J. C. GOMPERTS, in het openbaar doen verkoopen:

De *NALATENSCHAP* van denzelven bestaande in: LIJFKLEEDEREN, welonderhoudene MEUBELEN, PLEETWERK en een kistje met fraai Engelsch ZILVERWERK, bevattende 24 *Lepels*, 21 *Vorken*, 2 *Sauslepels*, 2 *Mostardlepels*, 2 *Botermessen* en 1 *Vischtruffel*, regtsgeleerde en andere gedrukte BOEKEN. Alsmede: de slavin *Susanna* (Waschmeid).

Paramaribo, den 16 February 1849.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(8167) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 2 Maart 1849, publiek bij Executie verkoopen:

Een *zesde* aandeel in de Plantaadje *ALSIMO*, gelegen aan de *Warapperkreek*, aankomende de erfgenamen van wijlen J. M. OEHLERS JR.

Paramaribo, den 16 Februarij 1849.

A. DE RANDAMIE.

LEVENSBESCHRIJVING.

LODEWIJK NAPOLEON BONAPARTE, *de tegenwoordige President van Frankrijk.*

(Vervolg en slot van ons vorig No.)

De radicale clubs besloten eenparig, om, wanneer Lodewijk Bonaparte tot president mogt verkozen worden, door een algemeenen opstand aan de heerschappij van den pretendent een einde te maken. De aartsbisschop van Parijs vermaande in zijn herderlijken brief tot het behoud van de bestaande orde van zaken en waarschuwde tegen alles, wat aanleiding tot nieuwe onlusten geven kon. In dien zelfden geest waren de herderlijke brieven van alle andere bisschoppen, daar, zoo als een katholiek orgaan zich uitdrukte, de geestelijkheid steeds haren invloed in het belang van de ware orde en van de ware vrijheid gebezigd had en steeds bezigen zou, doch dat zij zich nooit ten dienste van eene partij zou verlagen. Het zou vergeefs zijn de eerzucht van den pretendent voor het presidentschap met den mantel der godsdienst te bedekken; deze toch mogt niet in personele kwestien gemengd worden.

De circulaire van generaal Cavaignac aan de civile en militaire autoriteiten des lands, welke de *Moniteur* mededeelde, was niets als eene opsomming van de grondbeginselen en gezindheden, van welke de regering der republiek bezield was. Hij noemde vier hoofdpunten op: noch communismus, noch anarchie, maar eene gematigde vooruitgang en verbetering door het volk zelf, door middel van een algemeen kiesregt, verzoening en ineensmelting van alle partijen, alsmede vrede met het buitenland en behoudens de eer en het belang van Frankrijk. Dit programma oefende wel een goeden indruk op den middelstand en het meest beschaafde gedeelte des volks uit, doch was niet in staat de massa's te winnen. Hoe meer zich de legitimisten, de aanhangers van het keizerschap, het leger en het landvolk voor Bonaparte verklaarden, des te talrijker en heviger werden de aanvallen op Cavaignac. Eerst begon men met eene interpellatie in de nationale vergadering over de werkzaamheid der propaganda door middel van vlugschriften, proclamatien en dagbladartikelen, welke uit de bureaux der ministerien naar alle departementen verzonden werden en alzoo reeds veel verontwaardiging en ontevredenheid veroorzaakt hadden. Daar echter bij die interpelleerde, hetgeen hij aanvoerde niet konde bewijzen, mislukte deze aanval geheel en al.

De heer Garnier Pages, Duclerc, Pagnerre en Barthelemy St. Hilaire geloofden iets beters uitgedacht te hebben en ten behoeve van den heer Lamartine; zij beloofden namelijk gebeurtenissen uit de Junij dagen aan den dag te zullen brengen, welke eens bekend, den val van den generaal Cavaignac, zonder den minsten twijfel zouden ten gevolge hebben. De regtvaardiging van den generaal was echter schitterend en geloofde men destijds algemeen, dat deze zegepraal hem wel een millioen stemmen zou verschaffen; iets waartoe de vriendschapsbreuk tusschen Cavaignac, Ledru-Rollin en de ultra-republikeinen niet weinig zoude bijdragen.

Lodewijk Napoleon begreep echter, dat zijn steun vooral in de bewoners van het platte land lag, die, bijna geene dagbladen lezende, ook geheel en al met Cavaignac's overwinning onbekend waren. Deze landlieden met schoone

schijnende beloften te paaijen, werd van dien oogenblik af zijn doel. Het opheffen der belastingen, het lenigen van alle ellende door den prins, die 3.000,000 francs zoude voorschieten en alle woeste landstreken in vruchtbare landerijen en kolonien zouden doen veranderen ziedaar de beloften, die zijne rede naars in de klubs en zijne zendelingen aan het landvolk verkondigden.

Den 27sten Nov. verscheen eindelijk zijn manifest, dat diepen indruk maakte, door de vele toezeggingen die er in voorkwamen: het luidde overigens vrij behoudend, vredelievend en bescheiden en pleitte tevens tegen alle droombeelden van keizerlijk gezag. De gebeurtenissen te Rome en des pausen vlugt, trokken op eenmaal de blikken der menigte van de twee nog overgeblevene kandidaten af, daar Lamartine ten gunste van den generaal van zijne kandidatuur had afgezien, terwijl de heer Ledru-Rollin alleen nog bleef wedijveren, om het aantal stemmen voor Lodewijk Napoleon zoo veel mogelijk te verminderen.

Zoo wel de maatregelen der regering om den paus Frankrijk tot schuilplaats te doen kiezen, als de woorden, die men hem in den mond legde, werden gebezigd om de beide kandidaten te benadeelen of hen te bevoordeelen. De strijd der drukpers werd vinnig; het dagblad *la Presse* aarzelde niet Cavaignacs vader als het ware uit het graf op te delven; de *Assemblée Nationale* daarentegen riep de nagedachtenis der moeder van Lodewijk Napoleon, de schoone Hortense in het geheugen, en wreekte daardoor de beschuldigingen der *Presse*.

Hoe meer de groote dag der verkiezingen naderde, des te heviger werd de strijd; alle kanalen werden geopend om den wederstand afleiding te verschaffen. De werkkring van plakkaten en dagbladartikelen werd door volksoploopen verhoogd en ondersteund. Delphine Gay, de echtgenoote van Girardin, sprak in in een gedicht in *la Presse* haren vloek uit over Cavaignac, waartegen de heer Barthelemy in een ander vers in den *Constitutionnel*, zijn gunsteling Lodewijk Napoleon tot de wolken verhief. Nog werden geruchten verspreid en geloofd van een opstand der Bonapartisten, enz. De *Assemblée Nationale*, het orgaan der Orleanspartij, hetwelk tot dusverre de kandidatuur van Lodewijk Napoleon had bestreden, schaarde zich plotseling aan zijne zijde; dit deed ook de generaal Sourd, in naam van een aantal andere generaals, die daarbij het leger opriep, om voor Napoleon te stemmen. De maarschalk Bugeaud verklaarde zich openlijk voor Bonaparte, terwijl nog als zijne aanhangers toen genaamd werden de generaals Oudinot, Changarnier, Baraguay d'Hilliers en anderen.

De regering nam intusschen alle maatregelen van voorzorg, om ongeregeldheden voor te kunnen komen; aan eenen opstand dacht niemand, daar alle zamenscholingen spoedig uiteengedreven werden.

De kreten: *Leve Napoleon! Weg met Cavaignac!* lieten zich meermalen hooren, maar vonden over het algemeen slechts hunnen oorsprong in groepen straatjongens, die zich langs de Boulevards verzamelden. Eindelijk nam het groote werk der verkiezingen een aanvang, zonder tot eenige rustverstoring aanleiding te geven.

Onder het opschrift: *gevoelen van den heer Guizot over de tegenwoordige gesteldheid* deelt het dagblad *l'Evenément*, het volgende artikel mede: Te midden van al het geweld der hartstogten heb ik mij voorgenomen bedaard te blijven en te antwoorden als of men mij behoorlijk hadde toegesproken. Ik ben gedoemd tot het aanhooren en niet tot het navolgen van die taal. Niet dat de verontwaardiging niet met elk oogenblik in mijne ziel oprijst, maar ik onderdruk haar; door anders te doen zoude ik mijne waardigheid gelijk stellen met de beleedigingen. Onderzoeken wij den grond van den tegenwoordigen stand van zaken. Ik wil mij niet het aanzien geven van niets geleerd te hebben. Vele zaken welke ik als mogelijk had beschouwd, zijn onmogelijk gebleken te zijn, vervolgens wederom mogelijk geworden. Ik houd mij niet slaafsch aan het verledene. Ik beweeg mij in het tegenwoordige. De toekomst blijft open. Maar er zijn twee dingen, welke ik steeds zal bestrijden, namelijk de onbillijkheden en de hersenschimmen. De eenige goede staatkunde is die, welke orde, vrijheid en vooruitgang bevordert. De staatkunde nu van de revolutionaire partij is noodlottig voor deze hoofdbelangen der maatschappij. De revolutionaire partij is nog noodlottiger voor de vrijheid dan voor de orde, want zij doodt de vrijheid niet alleen onder hare eigene heerschappij; maar ook onder die van hare opvolgers. Het is het revolutionaire stelsel, hetwelk het despotismus van het keizerrijk heeft doen geboren worden. Wat was er achter al zijn geraas en al zijne wolken? Welke wezenlijk werk was achter al de overdrijvingen zijner logens verborgen? Vooreerst het werk der staatkundige partijen, die vijandig tegen het vorige gouvernement over stonden en het wilden omverwerpen, terwijl zij alles aan dat doel opofferden, zelfs de kracht en de achting, de magt en de eer van ons land in Europa; en vervolgens het werk der zinnelooze droomers, die de maatschappij wilden omkeeren, onder voorgeven van haar te hervormen en die de volksklassen tegen elkander opruijen, zij die werken tegen de lediggangers, de armen tegen de rijken. Welk een oogenblik voor dergelijke beweringen en aanmatigingen.

De vorige meerderheid zegt men werd geschraagd door de materiele belangen tegen de morele belangen.

Wat noemt gij materiele belangen? Zijn het de belangen van den eigendom, van familien, van persoonlijke veiligheid en van arbeid? Dit zijn wettige belangen, welke God tot grondslag heeft gelegd van de maatschappelijke orde; eene staatkunde, die niet wezenlijk op deze belangen is gevestigd, is anarchisch en immoreel. Ja, wij deden er beroep op, wij namen daarin onzen steun tegen de dwaasheid der pretentien en speculatien van de droombeelden der menschen.

De mensch kan groote zaken tot stand brengen door de rigting zijner denkbeelden, maar zoo hij zich door zijne denkbeelden, door de trotschheid van zijnen geest laat voortslepen, zoo hij, op dezen gids steunende, afwijkt van de groote vaste grondstellingen, van de groote door de Voorzienigheid afgebakende wegen, alsdan geraakt hij welras het spoor bijster en sleept hij alles, ook de maatschappelijke orde van zaken, met zich in den afgrond. Nu wisten wij bij ondervinding, dat de oppositie niet in staat was om iets te stuiten, iets te keer te gaan van hetgeen nevens of achter haar ging, evenmin de morele wanorde als de materiele wanorde! Zij bezit deugd noch kracht! Wat deed het vorige bewind voor de arbeidende klassen? Drie dingen: het verschafte orde en vrijheid voor den arbeid, het begunstigde de spaarzaamheid, het verbreidde het lager onderwijs. Wat deed de oppositie? Zij klaagde steeds over de ellende van die klassen, over de ongelijke verdeeling der maatschappelijke bezittingen, over den onregtvaardigen toestand van het meerendeel der menschen, enz. Meent men misschien, zoo doende, op de morele belangen te zullen werken? Men rigt zich tot de meest ruwe materiele belangen, tot de hevigste materiele hartstogten.

Spreekt niet van verleiding, van omkooping bij die volksklassen, gij zijt met de meest volhardend verleiders, de meest gewetenlooze omkoopers; gij onderhoudt voortdurend wanorde in hun gemoed en vlam in hunne hartstogten. Men betreurt hunne matriële ellende ik betreur althans evenzeer hunne morele ellende en de gevaren, waaraan zij ten prooi zijn door uwe schuld en door de schuld van al het geen in uwe nasleep is. Men zal zeggen, dat ik een optimist ben. Ik verwacht weinig van de menschen en ik vraag nog minder van hen; maar ik heb vertrouwen in de waarheid en in hare kracht, in de goede zaak en in hare zege; ik heb vertrouwen in in onze instellingen, in ons land; zoo veel, vertrouwen, dat ik het zelfs in de slechte dagen zal blijven behouden; ik geloof, dat daar waar de grond helder en zuiver is, geen middel aanwezig is, om de oppervlakte langen tijd onstuimig te maken.

Ik geloof dit zoo vastelijk, dat zelfs, wanneer gij, geholpen door de veelsoortige zwakheden en uwe eigene woelingen, voor een oogenblik mogt slagen, ik de overtuiging koester, dat weldra tegen u eene reactie zal ontstaan, en dat alles, menschen en zaken, eerlang tot de waarheid zullen wederkeeren. Ik heb de waarheid beneveld, verduisterd, gezien, maar zij vervolgde haren loop achter de wolken; en op een vastgestelden dag trad zij veel verhevener en schitterender weder te voorschijn. Wat ons betreft, wij hebben ons verwijderd met een enkel leedgevoel, te weten, dat wij ons land niet voor eene nieuwe proefneming der slechte staatkunde hebben kunnen behoeden.

F. GUIZOT.

SCHEEPVAART.

BINNENGEKOMEN.

Den 14den dezer, de Eng. schooner Messenger, kapt. J. Smith, van Demerarij, hebbende 5 dagen reis. Passagier: G. H. Moller.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het schip Nicolaas Witzen, kapt. P. F. Lange, adres bij J. F. Favereij. — Sluit 20 dezer.

Het schip Louisa Christina, kapt. L. C. Peters, adres bij H. Degenhard.

Het schip Jeantine, kapt. J. H. Renken, adres bij H. Degenhard.

ADVERTENTIEN.

Te PARAMARIBO *bij* J. J. ENGELBRECHT.